

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 45. Boemundus Princeps Antiochiæ excommunicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Tum missis ad Regem Hierosolymæ nunciis, petiit, ut omnes Musulmanni, ab Arnoldo Castellionensi, & Templariis Caracensibus capti, libertati restituerentur, ac Christiani ob violatas inducias, quod par esset, persolverent. Quæ nisi cito obtineret, bellum Regi dicebat, ac minabatur, Christianos a se victos eadem esse passuros, quæcunque Templarii Musulmannis intulissent.

Rex Balduinus ministrum Saladini contemptum dimisit, timens, ne offenderet Templarios, qui publice profitebantur, se nemini nisi soli Papæ & Ordinis sui Præpositis obedire, ac prædam de peregrinantium agminibus coactam reddere volebant. Itaque Regem ad suscipiendum bellum, id dissuadentibus omnibus Principibus, compulerunt; non enim pluribus copiis quam duobus tribusve peditum millibus, & equitibus septingentis instructus erat, cum contra Saladinus viginti virorum millia in aciem posset educere.

§. XLV.

Boemundus Princeps Antiochiæ excommunicatur.

Anno superiore, millesimo centesimo octogesimo primo, Boemundum Principem Antiochiæ, qui pellicis amore captus

Sæcul. XII.

A.C. 1182.

Sæcul. XII.
A.C. 1182.

ptus uxorem legitimam dimiserat, Amalricus Patriarcha, bis frustra monitum, excommunicationis censura adstrinxerat. Princeps irritatus Patriarcham, Episcopos, ceterosque illius provinciæ Præsules persequitur, vi adhibita capit, contemta Ecclesiarum & Monasteriorum immunitate, bona diripit, agrosque vastat. Quin ipsum Patriarcham cum Clericis suis in arce ad Ecclesiam pertinente inclusum obsidet. Unde non nulli Optimates nefas indignantes, ab ejus obsequiis discesserunt, ac præter alios Renaldus *Mansuer*, qui, in castro suo insuperabili tutus, Præsules e sedibus suis ejectos, aliosque in eadem causa vexatos, recepit. Sapientiores vero timebant, ne Christianorum rixis, tanquam beneficio fortunæ, usi Infideles Regionem in suam potestatem iterum redigerent. Ergo Rex Hierosolymæ, Patriarcha, Præsules Regnique Optimates ad deliberandum conveniunt, pensantque omnia, quæ Patriarcham Antiochenum, antequam Censuras Ecclesiasticas adhiberet, cogitare oportuisset. Non enim vi manifesta Boemundum, licet meritum, cogere ausi sunt, ne in auxilium Turcas vocaret, quibus deinde ejiciendis, etsi vellet, par non esset. Nec etiam crediderunt, preces & monita in mente hominis ferocis & libidine turbati quid-

quidquam effectura esse; sed statuerunt, Sæcul. XII.
A.C.1182.
tolerandum minus malum, ne pejus su-
perveniret, & expectandum, donec Deo
cor Principis convertere placeret. Cum
præterea, Principe excommunicato, to-
ta provincia ita Interdicto subjaceret, ut
nullum Sacramentum nisi Baptismus
parvulis administraretur.

Communi tamen consilio decretum;
Patriarcha Hierosolymitanus, Renaldus
Castellionensis, Principis socer, Frater
Arnoldus Torogius Templariorum Ma-
gister, & Frater Rogerius *Molins* Ho-
spitaliariorum Magister, Antiochiam se
conferrent, experturi, an hisce malis re-
medium afferre possent. Metuebant
enim, ne a Principibus, ultra mare de-
gentibus, vel ignaviæ vel nequitia ac-
cusarentur, si Christianis sibi vicinis &
tam tristi sorte afflictis, non succurre-
rent, aut saltem commiserationem ali-
quo facto non profiterentur. Patriar-
cha Hierosolymitanus præterea itineris
socios delegit Archiepiscopum electum
Cæsareæ, cui nomen *Moine*, Albertum
Episcopum Bethlehemiticum, Renaldum
Abbatem Montis *Sion*, & Petrum Prio-
rem S. Sepulchri, viros prudentia & ju-
dicio præditos. Tum etiam in via Co-
mitem Tripolitanum, Principis Antio-
cheni amicum carissimum, rogarunt, ut
& ipse hac legatione fungeretur, ac pri-
Hist. Eccles. Tom. XVIII. K mo

Sæcul. XII.
A C. 1182.

mo Laodiceæ, & deinde Antiochiæ congregati, pacem ad tempus impetrarunt, his conditionibus: Patriarchæ, Episcopis, Ecclesiisque omnia ablata restituantur, Interdictum solvatur, Princeps autem Excommunicatione ligetur, donec concubinam expulerit.

Ita rebus utcunque mitigatis discessum. Sed Princeps a stupri consuetudine abstrahi non potuit; quin spreto periculo perdendi Rempublicam optimos amicorum procul abire a conspectu iussit, non alia motus causa, quam quod adulterium damnare dicerentur. Nec homines de plebe sed viros spectatissimos, militiæ suæ Præfectum, Cubiculariorum præpositum, tresque alios ex purpuratis ejecit, quos Rupinus Princeps Armeniæ ad se confugientes honorifice excepit, ac census, quibus honeste vitam sustentarent, destinavit.

§. XLVI.

Maronitæ Ecclesiæ Romanæ junguntur.

Guil. Tyr. XXII. c. 8. Jac. de Vit. hist. Hierosol. c. 77. Sup. lib. XL. §. 18. Aimerico Patriarchæ Antiocheno, ex Latinis tertio, paulopost ingenti solatio fuit, quod Maronitas ad sinum Ecclesiæ Romanæ reducere licuerit. Erant enim Monothelitæ, Macarii Patriarchæ Antiocheni, in sexta Synodo Generali,